

Arrest

nr. 266 954 van 19 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 februari 2020. Op 6 mei 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 november 2020 en 3 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Venezuela te bezitten. U bent geboren en getogen in San Felix in de deelstaat Bolivar in Venezuela. U woonde in bij uw moeder, uw zus en haar twee kinderen. Uw broer, Luiz Alcala woont in Maracay en werkt voor het Venezolaanse leger. U bent homoseksueel. U behaalde uw universitair diploma industriële veiligheid en u heeft gewerkt in restaurants, casino's, bingo's en in de slagerij van uw zus.

Sinds 2015 werkte u als vrijwilliger voor de gemeenschapsraad. In 2016 werd u verkozen als verantwoordelijke voor woningen voor de gemeenschapsraad. In deze hoedanigheid was u getuige van corrupte handelingen waar u niet mee akkoord was. Zo werd steeds een deel van het materiaal en voedsel dat bedoeld was voor de gemeenschap, achtergehouden door enkele leden van de gemeenschapsraad. U vond dat alles op een legale manier moest gebeuren. Toen uw bazen, Milagros en Mirabel, erachter kwamen dat u er een andere mening op nahield, werd u bedreigd. Ze dreigden ermee de voedselhulp die u van de overheid kreeg, stop te zetten als u zich niet gedeisd zou houden en ze riepen scheldwoorden naar u. U heeft deze illegale handelingen binnen de gemeenschapsraad aangeklaagd bij de politie. Op 12 november 2017 werd u beschoten door colectivo's op de moto. De kogel kwam langs u in de muur terecht. U liet uw boodschappen vallen en zette het op een lopen. U besloot Venezuela te verlaten. U ging naar uw broer, Luiz Alcala en leende geld van hem om naar Colombia te kunnen reizen.

U stelt tevens dat het voor u onmogelijk is om openlijk uw homoseksualiteit te beleven in Venezuela. U hield uw geaardheid verborgen omdat u niet wilde dat uw familieleden geruchten over uw geaardheid hoorden. U heeft steeds ontkend dat u homoseksueel bent. Uw oudste broer, JG, sloeg en vernederde u. U verbrak het contact met hem toen u nog in Venezuela woonde. Uw familie is homofoob en u vreest door hen te worden afgewezen. U had enkele jaren een geheime relatie met een man en u was soms samen met een vrouw om uw geaardheid te verbergen. U stelt last te hebben van aanvaardingsproblemen en een laag zelfbeeld te hebben. U vreest in Venezuela te worden gedood omwille van uw geaardheid. U weet niet of de aanval van de colectivo's van 12 november 2017 iets met uw geaardheid te maken had.

U verliet Venezuela legaal met uw eigen paspoort op 16 november 2017. U beschikte in Colombia over een woon en werkvergunning. U kreeg in Colombia te maken met homofoob en xenofob gedrag, waardoor u besloot het land te verlaten op 25 februari 2020. Op 27 februari 2020 kwam u aan in België. Op 6 mei 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw carnet de la patria, een verblijfskaart van in Colombia, drie foto's, een attest van uw psycholoog, twee verslagen van uw psychotherapeut, een attest van het Rainbow house en een kopie van een badge.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uw persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een protection officer die gespecialiseerd is in het interviewen van kwetsbare personen. U legt een attest van psycholoog J. K. neer en twee verslagen van psychotherapeute I. G. In deze verslagen wordt gesteld dat u psychologische klachten hebt die kenmerkend zijn voor een depressie. Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Wat betreft de attesten van uw psycholoog die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument van uw advocaat dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd heeft dat u zich goed voelt en in staat bent om op de vragen te antwoorden (CGVS1, p. 16, CGVS2, p. 5). Deze attesten zijn aldus niet van aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U stelt Venezuela te hebben verlaten nadat colectivo's een poging tot moord op u hadden gepleegd (CGVS1, p. 16). Zij zouden u hebben aangevallen omdat u corruptie en wantoestanden binnen de gemeenschapsraad, waarvoor u als verkozen vrijwilliger werkte, had aangeklaagd bij de politie (CGVS1, p. 15-16). U weet niet of deze aanval ook iets te maken heeft met uw seksuele geaardheid (CGVS1, p. 16).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel origineel bewijsstuk weet aan te brengen om uw werk voor de gemeenschapsraad, dat u toch van 2016 tot november 2017 heeft uitgevoerd, te staven (CGVS1, p. 4-5 en p. 10-11). U legt twee foto's neer van activiteiten van deze gemeenschapsraad, echter bent uzelf hier niet op te zien (CGVS1, p. 5). Hieruit blijkt dat er weldegelijk foto's werden genomen tijdens deze activiteiten. Dat u aldus geen foto's van uzelf op een van deze bijeenkomsten weet neer te leggen, roept vragen op bij uw verklaringen (CGVS1, p. 5). U legt een ongedateerde foto neer met een kandidaat gouverneur die volgens u genomen zou zijn in 2015, aldus alvorens u aantrad als verkozen lid van de gemeenschapsraad (CGVS1 p. 4-5 en p. 10-11). Aan privé-foto's kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U stelt dat uw originele badge van uw werk in Venezuela ligt, maar laat na dit stuk in te dienen, dit terwijl u stelt nog contact heeft met uw moeder in Venezuela (CGVS1, p. 5, 7). Met betrekking tot de kopie van de badge die u aanbracht moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dergelijke documenten kunnen aldus onmogelijk beschouwd worden als een begin van bewijs voor uw functie als verkozen lid van de gemeenschapsraad.

Tevens blijken uw verklaringen over hoe u verkozen werd tot lid van deze gemeenschapsraad, zeer summier te zijn. Zo stelt u dat er andere kandidaten voor deze functie waren, maar herinnert u zich enkel de naam van de persoon die net zoals u verkozen werd (CGVS1, p. 13, CGVS2, p. 6-7). Bovendien stelt u geen campagne te hebben moeten voeren, hetgeen toch vreemd is aangezien u stelde dat er meerdere kandidaten waren (CGVS1, p. 13). U herinnert zich niet wanneer in 2016 deze stemming plaatsvond (CGVS1, p. 13). U stelt voorts dat de gemeenschapsraad werd ingesteld door de regering van Chavez en diens partij, nu geleid door Maduro, maar dat u niet weet welke partij dat is, wat niet kan overtuigen voor iemand die meerdere jaren voor deze gemeenschapsraad stelt te hebben gewerkt (CGVS1, p. 12). Gevraagd wie uw voorganger was van uw functie in de gemeenschapsraad, stelt u eerst het niet te weten (CGVS2, p. 13). Gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, stelt u dat de gemeenschapsraad relatief nieuw was en vervolgens stelt u dan weer dat er niemand voor u was (ibid.). U kan zich echter niet herinneren sinds wanneer deze gemeenschapsraad dan bestond (ibid.). Aangezien u eerder gesteld heeft dat de gemeenschapsraad werd ingesteld onder de regering van Chavez (en dus voor 2013, toen Maduro werd verkozen), slagen uw verklaringen kant noch wal. Ook over wat er gebeurde tijdens de vergaderingen waaraan u deelnam, legt u slechts vage en weinig doorleefde verklaringen af. U stelt dat er iedere twee weken een vergadering plaatsvond waar "wellicht" een twintigtal personen aan deelnamen; doch slaagt u er niet in meerdere namen te noemen van de andere verkozenen die telkens op deze vergaderingen aanwezig waren (CGVS2, p. 7-8). U stelt zich enkel de namen van uw twee bazen en uw medekandidaat te herinneren, hetgeen geheel niet kan overtuigen voor iemand die stelt van begin 2016 tot november 2017 elke twee weken met deze mensen te hebben vergaderd (ibid.). Dergelijke algemene en summiere verklaringen over de context waarin u stelde te hebben gewerkt, roepen vragen op uw verklaringen over dit werk. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door uw verklaringen over de activiteiten die u deed als vrijwilliger en als verkozen lid, die evenmin kunnen overtuigen. Zo kan u wel verschillende projecten en activiteiten opnoemen waar de gemeenschapsraad zich mee bezig hield; u slaagt er echter niet in te duiden hoe uw werk als vrijwilliger verschilde van uw werk als verkozen (CGVS2, p. 7-8). Er wordt u namelijk drie keer gevraagd concreet te duiden hoe uw eigen werk als vrijwilliger verschilde van uw werk als verkozen; u verwijst eerst enkel naar de extra vergoeding die u kreeg en u stelt vervolgens vaagweg dat uw werk niet echt verschilde, hetgeen opnieuw geen overtuigende verklaringen blijken te zijn (CGVS2, p. 7). Voorts verklaarde u dat u in uw functie van verkozen lid van de gemeenschapsraad rondging bij de huizen in uw wijk om formulieren te laten invullen voor het bedrijf CGV, maar kan u niet uitleggen waar de afkorting CGV voor staat (CGVS2, p. 8-9). Aangezien u beweerde de verantwoordelijke te zijn geweest voor leefomgeving en huisvesting, is het niet aannemelijk dat u de naam van de firma die de door u gevraagde materialen moest leveren, niet kent (ibid.). Uit uw verklaring blijkt aldus niet dat u werkelijk als verkozenen in de gemeenschapsraad hebt gezeteld.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw functie als verkozen in de gemeenschapsraad, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierdoor met uw bazen en de colectivo's in uw buurt zou hebben gekend. Bovendien kunnen uw verklaringen dienaangaande evenmin overtuigen. U stelde sinds begin 2017 beledigd en bedreigd te zijn geweest door uw twee bazen omdat u getuige was geweest van de corrupte daden die zij stelden en u hier niet mee akkoord ging (CGVS1,

p. 15, CGVS2, p. 11). U slaagt er echter niet in concreet te duiden hoe u als enige kon vaststellen dat uw bazen corrupte daden stelden, ondanks dat u meermaals werd aangespoord dit concreet uit te leggen (CGVS2, p. 11-12). U werd gevraagd heel precies uit te leggen hoe u de eerste keer beseftte dat uw bazen martiaal achter hielden, waarop u antwoordde dat u tegen hen gereageerd hebt omdat u niet akkoord was met de onwettige manier van werken, hetgeen geen enkele duiding geeft. Opnieuw gevraagd hoe u wist dat er materiaal werd achtergehouden, stelt u vaagweg dat het opviel dat de uitgedeelde hoeveelheid lager was (CGVS2, p. 11). U wordt nog drie maal gevraagd uitleg te geven omtrent hoe u dat kon controleren; uw antwoorden blijken echter opnieuw zeer vaag en weinig doorleefd te zijn (CGVS2, p. 12). Dit bevestigt nogmaals de hierboven gedane conclusie, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw rol als verkozen lid van de gemeenschapsraad. Voorts blijken uw verklaring over uw reactie op de bedreigingen die u van uw bazen kreeg weinig aannemelijk. U stelde sinds begin 2017 beledigd en bedreigd te zijn geweest door uw bazen, maar u zou tot 20 oktober 2017 hebben gewacht om hier enige stappen tegen te ondernemen (CGVS1, p. 16). Gevraagd om welke redenen u deze corruptie, aangezien u het daar geheel niet mee eens was, niet bij de oversten van Milagros en Mirabel heeft aangekaart, stelde u simpelweg dat u daar geen toegang toe had, hetgeen een louter blote bewering is die u niet in concreto weet te staven (CGVS1, p. 24). Gevraagd om welke reden u daar geen toegang toe zou hebben, stelde u vaagweg dat hun leidinggevend in het gemeente bestuur zetelen. U stelde zelfs niet geprobeerd te hebben om deze situatie aan te kaarten (CGVS2, p. 14), hetgeen opnieuw niet kan overtuigen. Des te meer aangezien u verklaarde dat u op 20 oktober 2017 wel een klacht heeft ingediend bij de politie om de illegale handelingen binnen de gemeenschapsraad aan te kaarten (CGVS1, p. 16, 24). U legt echter geen enkel objectief bewijselement neer om uw verklaringen over uw klacht bij de politie kunnen ondersteunen (CGVS1, p. 4-5). Aangezien deze klacht volgens u de aanleiding is geweest van het incident op 12 november 2017, de basis voor uw vlucht uit Venezuela, kan het niet overtuigen dat u hier geen bewijsstuk over weet neer te leggen (CGVS1, p. 15-16).

Daarnaast wordt opgemerkt dat uw eigen verklaringen over het incident op 12 november 2017 niet overeenkomt met de inhoud van het attest van uw psycholoog dd. 20 november 2020. U stelde dat de kogel naast u in de muur ging en u uw arm beschadigde door glasscherven toen u over een muurtje sprong (CGVS1, p. 25). Het attest van uw psycholoog stelt echter dat u door een vuurwapen werd beschoten, waarbij u geraakt werd aan uw schouder. Dergelijke tegenstrijdigheden roepen verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen bovendien niet blijkt dat u in Venezuela bescherming heeft gezocht tegen de colectivo's die u zouden hebben beschoten, u besloot namelijk meteen het land te verlaten (CGVS1, p. 16, 26). Tevens blijkt uit uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek niet dat u heden, omwille van de problemen die zich in 2017 zouden hebben voorgedaan, nog problemen zou kennen. U heeft geen weet of colectivo's of andere mensen die u bedreigd hebben ooit naar het huis van uw moeder zijn geweest (CGVS1, p. 26). U stelt dat noch uw moeder, noch uw zus problemen hebben in Venezuela (CGVS1, p. 8). U heeft bovendien legaal met uw eigen paspoort kunnen reizen, wat er voorts op wijst dat u niet onder de negatieve aandacht van het regime in Venezuela stond (CGVS1, p. 26).

Tenslotte verklaart u vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTgemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het

slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U stelt dat u uw geaardheid steeds verbogen hield in Venezuela (CGVS1, p. 16). U stelde dat collega's achter uw rug om geruchten verspreidden en opmerkingen maakten over uw geaardheid (CGVS1, p. 22). Gevraagd hier concrete voorbeelden van te geven, zegt u dat uw collega U. tegen u zei dat er gezegd was dat u homoseksueel was, waarop u reageerde dat het niet zo was en u zo een opmerkingen niet meer wilde horen (CGVS1, p. 22). U gaf eerder echter reeds aan dat u met uw collega U. een normale band had (CGVS1, p. 14). U verklaarde dat u pesterijen moest ondergaan en geslagen werd door uw oudere broer JG omdat hij u ervan verdacht homoseksueel te zijn (CGVS1, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u het contact met deze broer reeds heeft verbroken toen u nog in Venezuela woonde (CGVS1, p. 21). De door u beschreven pesterijen door collega's en familieleden omwille van uw homoseksualiteit – hoe verwerpelijk ook – zijn gezien bovenstaande vaststellingen echter niet voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U stelt voorts dat de band met uw moeder moeilijker was in Venezuela op de momenten dat ze geruchten hoorde over uw geaardheid (CGVS1, p. 7). In het attest van uw psycholoog dd. 20 november 2020 blijkt echter dat u een goede band heeft met uw moeder en dat uw moeder de belangrijkste persoon is in uw leven. U verklaart zelf ook momenteel nog in contact te staan met uw moeder (CGVS2, p. 5). Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uw oudere broer, Luiz, uw reisweg naar Colombia heeft gefinancierd (CGVS1, 26). U stelde dat uw familie u niet langer zou aanvaarden indien u zich zou outen als homoseksueel en dat het voor u belangrijk is om volledig aanvaard te worden (CGVS2, p. 21, 22). Hoewel het CGVS zeker begrijpt dat het niet makkelijk moet zijn voor u dat u denkt dat leden van uw familie uw geaardheid niet zouden aanvaarden, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U stelde voorst de dood te vrezen indien u uw seksualiteit openlijker zou beleven (CGVS1, p. 22). U slaagt echter niet in te concretiseren welke mensen u precies vreest. Gevraagd wie u daarom zou willen doden, verwijst u vaagweg naar de mensen binnen uw gemeenschap of de colectivo's (CGVS1 p. 22). In dit kader dient erop gewezen te worden dat uw ex-partner, W, volgens uw verklaringen uit de kast is gekomen en samenwoont met zijn nieuwe vriend in een andere wijk, hoewel hij altijd in uw buurt te vinden was (CGVS1, p. 20-22; CGVS2, p. 20). U stelde dat er homofobe opmerkingen werden gemaakt over W, maar u weet niet welke gevolgen dit had voor William, noch of hij daardoor problemen heeft gekend (CGVS1, p. 22; CGVS2, p. 20-21). Gevraagd waarom het voor u niet mogelijk zou zijn zich elders te vestigen, stelde u dat u zich op een andere plaats niet veilig zou voelen omdat uw geaardheid niet aanvaard zou worden en u zich niet in staat voelt om u in Venezuela te outen (CGVS1, p. 23; CGVS2, p. 22). Uit wat u vertelt, blijkt dat u de situatie in Venezuela als dusdanig percipieerde dat u niet publiekelijk uiting durfde geven aan uw geaardheid en u dat in de toekomst dit ook niet zou durven (CGVS1, p. 16, 23; CGVS2, p. 22). Voor zover u daadwerkelijk die behoefte zou hebben gehad, is het enkele feit dat u vond dat u zich niet kon uiten, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat uw ex-partner dit wel gedaan heeft, niet zwaarwichtig genoeg om van een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te kunnen spreken (CGVS1, p. 16, 22-23). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u in Venezuela ooit bescherming heeft gezocht tegen de pesterijen en moeilijkheden omwille van uw geaardheid.

Er wordt nog opgemerkt dat u na uw aankomst in België twee maanden gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van uw verklaarde problemen in Venezuela (verklaringen DVZ, p. 12, vraag 32; CGVS1, p. 26-27).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u universitaire studies heeft gevolgd en verschillende jobs heeft uitgevoerd, onder andere in restaurants, casino's, bingo's en in de slagerij van uw zus (CGVS1, p. 10, 12). U verkreeg soms financiële ondersteuning van uw broer LA die in Maracay woont en als u extra geld nodig had, ging u aan de slag in de bouw (CGVS1, p. 15). U verklaarde hiermee genoeg te

verdienen (CGVS2, p. 11). U bezat een carnet de la patria waar u voordelen mee verkreeg (CGVS1, p. 12). Tevens blijkt dat uw moeder, met wie u een goede band heeft, haar eigen woning bezit, waar u ook steeds gewoond heeft (CGVS1, p. 6-7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw carnet de la patria hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit. Uw verblijfskaart van in Colombia toont hooguit aan dat u deze in Colombia heeft aangevraagd, allen elementen die door het CGVS heden niet in vraag worden gesteld. Het attest van het Rainbow house stelt enkel dat u zich daar heeft aangemeld en dat hun activiteiten opgeschort zijn. Geen van deze documenten tonen aan dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel

over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.2. Met betrekking tot het gegeven dat zij geen origineel bewijsstuk bijbrengt stelt de verzoekende partij dat: *“Verzoeker heeft inderdaad maar een kopie van zijn badge bij de Consejo Comunal “La Curiara” waarin te lezen staat “Comité de Habitad y Vivienda” 2016-2018 neergelegd alsmede een foto van hem met de kandidaat gouverneur en twee foto’s genomen tijdens activiteiten van de gemeenschapsraad neergelegd. Het standpunt van het CGVS dat deze documenten mét als een begin van bewijs voor de functie van verzoeker als verkozen lid van de gemeenschapsraad beschouwd kunnen worden is begrijpelijk. Langs de andere kant is het ook begrijpelijk dat iemand die zijn land op een plotselinge manier verlaten heeft nadat hij het slachtoffer werd van een moordpoging er niet aan gedacht heeft om bewijzen van zijn lidmaatschap van een Consejo Comunal met zich mee te nemen. Verder is het zo dat verzoeker zijn familie in het begin niet wilde betrekken bij het zoeken naar bewijs uit angst dat het problemen zou veroorzaken. Na het ontvangst van de negatieve beslissing heeft hij beslist dat hij de keuze niet meer had en heeft hij aan zijn moeder gevraagd om contact op te nemen met een lid van de Consejo Comunal. Verzoeker zou documenten binnenkort moeten ontvangen.*

In ieder geval is het algemeen erkend dat de verklaringen van een asielzoeker doorslaggevend zijn en dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn’. Het gebrek aan documentaire bewijsstukken volstaat niet om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.”

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze geen verkiezingscampagne gevoerd heeft daar ze als vrijwilliger zeer actief geweest is waardoor de mensen haar kenden, wat niet het geval was bij iedere kandidaat. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de verklaringen die ze tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd heeft. Ze benadrukt dat ze een plausibele reden gegeven heeft waarom ze geen campagne gevoerd heeft. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat de instelling “Consejo Comunal” al onder de regering van Chavez ingesteld werd, maar dat de “Consejo Communal” La Curiara waartoe hij behoorde pas in 2016 een wettelijk bestaan heeft gehad. Echter is het zo dat de taken uitgeoefend door de Consjeo Communal en de diensten geleverd door diezelfde Consejo reeds daarvoor op een informele manier uitgeoefend werden op basis van vrijwilligerswerk. De verzoekende partij benadrukt dat zij dit gedaan heeft net als haar twee bazen.

De verzoekende partij vervolgt dat zij zich de namen herinnert van de drie personen met wie ze het meeste omging. Ook benadrukt ze dat ze maar om de twee weken één vergadering had en slechts om de twee weken langs de huizen van haar gemeenschap ging. Ook al kon iedereen tijdens de vergaderingen het woord nemen, doch waren het de twee bazen die de beslissingen namen. Bijgevolg is het volgens de verzoekende partij niet abnormaal dat zij zich de namen van de personen die zij slechts gedurende een paar uren om de twee weken zag tussen 2016 en 2017 niet kan herinneren nu deze personen geen voornamelijke rol speelden.

De verzoekende partij benadrukt dat ze gedetailleerde informatie gegeven heeft over de projecten en de activiteiten waarmee de gemeenschapsraad zich bezighield. Ze benadrukt dat ze tijdens het persoonlijk

onderhoud spontaan voorbeelden gegeven heeft, details gegeven heeft over de informatie die besproken werd, over de voedselpakketten en de verdeling evenals ook haar functie als verantwoordelijke van diensten leefomgeving en woning. Volgens de verzoekende partij kunnen mensen die geen lid van de gemeenschapsraad geweest zijn geen dergelijke informatie delen. De verzoekende partij benadrukt dat haar werk als verkozene niet veel verschilde van haar werk als vrijwilliger. Dit was waarschijnlijk het gevolg van het gegeven dat er voor 2016 geen officiële gemeenschapsraad was, maar dat de mensen deze taken reeds uitoefenden, weliswaar op een informele manier.

De verzoekende partij is het standpunt toegedaan dat de verwerende partij teveel belang hecht aan het gegeven dat zij niet kon aangeven waarvoor de acroniem CVG staat, terwijl ze wel een grondige kennis heeft over de inhoud en de functie ervan. Voorts betoogt de verzoekende partij dat: *“Verder is het zo dat de onderneming CYG (Corporation Venegolana de Guayana) inderdaad bestaat en inderdaad bepaalde “parroquias” in de gemeente Caroni - waartoe San Felix en de Consejo Comuna! La Curiara behoren- geholpen heeft op gebieden zoals water, elektriciteit, onderwijs, gemeentegas, gezondheid, vervoer en voedsel en dit, met de participatie van de gemeenschapsraden. Dat blijkt uit het artikel “Corporation Venezolana de Guayana atiende necesidades de las parroquias Yocoima y Pozo Verde (vertaling via DeepL: Corporación Venezolana de Guayana voorziet in de behoeften van de parochies van Yocoima en Pozo Verde) waarin te lezen staat..” [...]*

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de problemen die zij in Venezuela ondervonden heeft:

“In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het argument dat verzoekers problemen niet geloofwaardig zijn omdat het niet geloofwaardig is dat hij lid van de gemeenschapsraad is geweest, niet kan worden aanvaard, aangezien zijn verklaringen voldoende overtuigend zijn om de geloofwaardigheid van zijn deelneming aan de gemeenschapsraad aan te tonen.

Als verantwoordelijk van de Comité voor woningen (“habidad en vivienda ») diende hij documenten te ondertekenen in verband met de steunpakketten die uitgeleverd werden voor de woningen:

[...]

Hij wist dan ook hoeveel materiaal CVG had geleverd of zou moeten leveren maar heeft twee keren kunnen vaststellen dat er bijvoorbeeld maar een deel van de cementzakken doorgegeven waren aan de burgers:

[...]

In tegenstelling tot de bewering van het CGYS blijkt niet uit de nota's dat verzoeker verklaard zou hebben dat hij de enige was die de corrupte praktijken binnen de gemeenschapsraad kon vaststellen.

Wat betreft het feit dat hij pas op 20 oktober 2017 een klacht heeft ingediend heeft hij de volgende uitleg gegeven:

[...]

Verzoeker wenst verder te onderlijnen dat Uw Raad al het volgende herkend heeft:

[...]

Dat verzoeker als lid van de gemeenschapsraad het getuige is geweest van corruptie en dat hij bedreigd werd nadat hij die corruptie aanklaagde binnen de raad zelf is dus aannemelijk. Dat hij verder en zwaarder bedreigd werd -namelijk dat hij het slachtoffer werd van een moordpoging vermoedelijk door de collectivos gepleegd op 12 november 2017- drie weken nadat hij een klacht bij de politie heeft ingediend is verder ook zeer aannemelijk. Uit het “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020» blijkt inderdaad dat : « De buurtraden hebben banden met de colectivos of de FAES. Een vertrouwelijke bron vertelt dat de buurt raden de FAES of de lokale colectivos kunnen vragen om orde op zaken te stellen in hun wijk als ze dat nodig vinden, (p. 83). Uit dit document blijkt ook dat de FAES onder de PNB (Nationale Bolivariaanse Politie) valt (p-77) Met andere woorden blijkt het aannemelijk dat leden van de Consejo Comunal op de hoogte gebracht worden van het feit dat iemand een klacht tegen hen heeft ingediend en dat zij op hun beurt aan leden van de collectivos vragen om die persoon te vervolgen.

Omwille van de banden tussen de collectivos en de politie kan dan ook moeilijk aan verzoeker verweten worden geen bescherming tegen de collectivos die hem hebben beschoten proberen te zoeken.

Over de collectivos staat verder ook het volgende te lezen in de « Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 » :

[...]

Niet alleen kan daaruit afgeleid worden dat het begrijpelijk is dat mensen bang zijn om een klacht tegen de collectivos in te dienen; ook kan daarvan worden afgeleid dat er in Venezuela geen effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet voor mensen die geviseerd werden of zouden worden door de collectivos.

Wat betreft de discrepantie tussen zijn verklaringen en de inhoud van het attest van zijn psycholoog wenst verzoeker op te merken dat op het moment van schrijven had de psychologe haar patiënt (verzoeker) nog maar een uur gezien. Het is mogelijk dat zij zich in haar aantekeningen heeft vergist wat

betreft de plaats van de verwondingen en de wijze waarop verzoeker gewond is geraakt. In ieder geval heeft zij haar patiënt niet gevraagd om de door haar gemaakte aantekeningen te bevestigen, noch heeft zij hem haar attest laten voorlezen. Het lijkt ons dan ook niet dat dit argument tegen hem kan worden gebruikt.

5. In het algemeen menen we dat verzoeker coherente, aannemelijke en accurate verklaringen heeft afgelegd over zijn activiteiten binnen de Consejo Comunal de corruptie daden die hij daar opgemerkt heeft, het feit dat hij die daden heeft aangeklaagd en de vervolgingsdaden waarvan hij het slachtoffer is geweest; verklaringen die dan ook een positieve indicaties vormen op vlak van geloofwaardigheid.”

Voorts stelt de verzoekende partij dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven heeft dat er binnen de gemeenschapsraad veel geruchten waren rond haar homoseksualiteit. Ook meent ze dat de poging tot doodslag ook had te maken met die geruchten over haar geaardheid. De verzoekende partij benadrukt dat aan de moordpoging niet dient getwijfeld te worden. Voorts verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad waarin uiteengezet wordt dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personen uit Venezuela met grote voorzichtigheid moeten onderzocht worden en dat de (beperkte) politieke activiteiten ook in rekening dienen gebracht te worden.

De verzoekende partij concludeert dat: *“In casu menen we dat aangenomen moet worden dat verzoeker al vervolgd werd in zijn land van herkomst omwille van het aanklagen van corruptie daden binnen de Consejo Comunal en/of omwille van geruchten rond zijn seksuele geaardheid. We menen dus artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Gelet op de analyse van Uw Raad, het feit dat verzoeker een zekere zichtbaarheid heeft binnen zijn gemeenschap en in de negatieve aandacht is gekomen van sommige leden van de Consejo Comunal (die banden hebben met de collectivos) en nemende in aanmerking dat het niet vernacht kan worden van verzoeker dat hij zijn hele leven een dubbel leven leidt en zijn seksuele geaardheid verborgen houdt menen we dat er geen goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich met opnieuw zal voordoen. We menen dus dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin moet worden aangenomen.”*

3. De aanvullende nota

Op 8 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota brengt de verzoekende partij de volgende stukken bij:

- Een attest opgesteld door de heer J. T., huidige lid van de Consejo Comunal “La Curiara”, waarin hij stelt dat de verzoekende partij deelgenomen heeft aan de verkiezingen van de Consejo Comunal voor de jaren 2016-2018 (met beëdigde vertaling);
- Een attest opgesteld door de heer J. T. huidige lid van de Consejo Comunal “La Curiara” waarin hij de taken die de verzoekende partij vervuld heeft op het gebied van wonen en leefgebied beschrijft (met beëdigde vertaling);
- Een attest opgesteld door de heer J. T, huidige lid van de Consejo Comunal “La Curiara” waarin hij bevestigt dat de Consejo Comunal “La Curiara” opgericht werd in 2016 (met beëindigde vertaling);
- De kandidatenlijst voor de gemeenschapsraadverkiezingen van “La Curiara” voor de jaren 2016- 2018 waarop de naam van de verzoekende partij vermeld wordt (met beëindigde vertaling).

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de originele versie van deze stukken neer.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die

tegenmoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Uw persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een protection officer die gespecialiseerd is in het interviewen van kwetsbare personen. U legt een attest van psycholoog J. K. neer en twee verslagen van psychotherapeute I. G. In deze verslagen wordt gesteld dat u psychologische klachten hebt die kenmerkend zijn voor een depressie. Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Wat betreft de attesten van uw psycholoog die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument van uw advocaat dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd heeft dat u zich goed voelt en in staat bent om op de vragen te antwoorden (CGVS1, p. 16, CGVS2, p. 5). Deze attesten zijn aldus niet van aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De verzoekende partij betwist deze beoordeling niet. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat de verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen gelet op de toegekende steunmaatregelen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Venezuela gedood te worden door de *colectivos*, daar ze reeds een poging tot moord op haar ondernomen hebben. De verzoekende partij verklaart dat ze haar aangevallen hebben omdat ze de corruptie en de wantoestanden binnen de gemeenschapsraad had aangekaart bij de politie. De verzoekende partij wijst ook op haar seksuele geaardheid, maar weet niet of deze aanval daar iets mee te maken heeft. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekende partij.

8.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos* (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 '*colectivos*'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*', p. 59-60).

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige

schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. Deze individuele en concrete omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat de verzoekende partij geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

8.3. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort, haar identiteitskaart, haar carnet de la patria, een verblijfskaart van in Colombia, drie foto's, een attest van de psycholoog J.K. van 17 november 2020 dat zij van 29 juni 2020 tot 27 juli 2020 psychologisch opgevolgd werd, een rapport van de psycholoog J.K., een beknopt verslag van de intakesessie bij psycholoog I.G. van 20 november 2020, een verslag van de psychotherapie sessies opgesteld door psycholoog I.G. op 12 mei 2021, een attest van het Rainbow house en een kopie van een badge, een attest opgesteld door de heer J.T., huidige lid van de Consejo Comunal "La Curiara", waarin hij stelt dat de verzoekende partij deelgenomen heeft aan de verkiezingen van de Consejo Comunal voor de jaren 2016-2018 (met beëindigde vertaling), een attest opgesteld door de heer J.T. huidige lid van de Consejo Comunal "La Curiara" waarin hij de taken die de verzoekende partij vervuld heeft op het gebied van wonen en leefgebied beschrijft (met beëindigde vertaling), een attest opgesteld door de heer J.T, huidig lid van de Consejo Comunal "La Curiara" waarin hij bevestigt dat de Consejo Comunal "La Curiara" opgericht werd in 2016 (met beëindigde vertaling) en een kandidatenlijst voor de gemeenschapsraadverkiezingen van "La Curiara" voor de jaren 2016- 2018 waarop de naam van de verzoekende partij vermeld wordt (met beëindigde vertaling).

Haar paspoort, identiteitskaart en haar carnet de la patria en haar Colombiaanse verblijfskaart hebben betrekking op identiteitsgegevens alsook haar verblijf in Colombia, gegevens die *in casu* niet worden betwist.

Het attest van de psycholoog J.K. van 17 november 2020 dat zij van 29 juni 2020 tot 27 juli 2020 psychologisch opgevolgd werd en het rapport van de psycholoog J.K. geven aan dat de verzoekende partij psychologisch opgevolgd wordt en dat er sprake is van depressieve symptomen. Voorts geeft het attest aan dat de verzoekende partij spreekt van een verborgen identiteit en dat zij geprobeerd heeft om niet van mannen te houden. Het beknopt verslag van 20 november 2020 en het verslag van de psychotherapie van 12 mei 2021, beiden opgesteld door een andere psycholoog geeft ook aan dat er sprake is van een depressie met atypische kenmerken en een comorbiditeit met enkele kenmerken van een posttraumatische stressstoornis (PTSS). In beide attesten wordt verder ingegaan op de seksuele geaardheid van de verzoekende partij, maar ook op het gegeven dat er een moordpoging op haar gebeurd is omdat zij te weten was gekomen over de corruptie in een afdeling van het lokaal beleid en dat zij dit heeft willen aankaarten daar het tegen haar rechtvaardigheidsgevoel was. Aldus onderkennen de behandelde psychologen een bepaald ziektebeeld. Dit ziektebeeld wordt an sich niet betwist. In het verslag van 20 november 2020 en van 12 mei 2021 gaat de psycholoog niet enkel in de op seksuele geaardheid van de verzoekende partij, maar ook op de overige vluchtmotieven, namelijk de moordpoging en de corruptie binnen de gemeenschapsraad. Deze vluchtmotieven worden beperkt weergegeven in de verslagen van de psychologen. Voorts blijkt uit de documenten zelf dat de psycholoog zich voor deze elementen steunt op de verklaringen van de verzoekende partij.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Aldus moet zulk attest steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Gelet op het attest van Rainbouw House, de attesten van de psychologen samen genomen met de verklaringen van de verzoekende partij wordt de seksuele geaardheid van de verzoekende partij niet

betwist. Uit de bespreking van de voorgelegde landeninformatie onder punt 8.5. kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk is. Het gegeven dat de verzoekende partij homoseksueel en uit Venezuela afkomstig is, is op zich onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. De verzoekende partij moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een geponde vrees aannemelijk maken.

Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij geen documenten met betrekking tot haar werk voor de gemeenschapsraad dat ze van 2016 tot november 2017 heeft uitgevoerd bijgebracht, behoudens drie foto's. Met betrekking tot de bijgebrachte foto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U legt twee foto's neer van activiteiten van deze gemeenschapsraad, echter bent uzelf hier niet op te zien (CGVS1, p. 5). Hieruit blijkt dat er weldegelijk foto's werden genomen tijdens deze activiteiten. Dat u aldus geen foto's van uzelf op een van deze bijeenkomsten weet neer te leggen, roept vragen op bij uw verklaringen (CGVS1, p. 5). U legt een ongedateerde foto neer met een kandidaat gouverneur die volgens u genomen zou zijn in 2015, aldus alvorens u aantrad als verkozen lid van de gemeenschapsraad (CGVS1 p. 4-5 en p. 10-11).”* In een aanvullende nota legt de verzoekende partij aanvullende documenten neer om haar functie bij de gemeenschapsraad te staven, namelijk drie attesten opgesteld door de heer J.T., huidig lid van de Consejo Comunal “La Curiara”, waarin hij stelt dat de verzoekende partij deelgenomen heeft aan de verkiezingen van de Consejo Comunal voor de jaren 2016-2018, waarin hij de taken die de verzoekende partij vervuld heeft op het gebied van wonen en leefgebied beschrijft en een attest waarin hij bevestigt dat de Consejo Comunal “La Curiara” opgericht werd in 2016. Ook brengt de verzoekende partij de kandidatenlijst bij voor de gemeenschapsraadverkiezingen van “La Curiara” voor de jaren 2016- 2018 waarop de naam van de verzoekende partij vermeld wordt. Voor het nemen van de bestreden beslissing had de verzoekende partij reeds een badge bijgebracht. De verzoekende partij verklaart dat de heer J.T. een huidig lid is van de gemeenschapsraad, echter wordt dit niet gestaafd met een begin van bewijs en ook is het geenszins duidelijk of de heer J.T. eveneens in de periode lid was van deze Raad. Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat zij verantwoordelijk was voor woningen voor de gemeenschapsraad, echter uit het attest opgesteld door de heer J.T. wordt enkel aangegeven dat de verzoekende partij hielp door taken op het gebied van wonen en leefgebied uit te voeren, bij het plannen en bij het opstellen van programma's die hebben geleid tot de ontwikkeling van het leven van de families en door alle stappen te implementeren die nodig zijn om de deelname van de volksmacht binnen deze commissie te genereren door middel van werkgroepen. Uit voormeld attest blijkt geenszins dat de verzoekende partij een functie van verantwoordelijke had zoals zijzelf verklaart. In voormeld attest wordt ook gesteld dat de verzoekende partij deze taken in de jaren 2016-2018 uitgevoerd heeft, terwijl uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij op 16 november 2017 Venezuela verlaten heeft. Bovendien geeft het andere attest enkel aan dat de verzoekende partij deelgenomen heeft aan de verkiezingen in 2016, doch wordt door de heer J.T. geenszins aangegeven dat de verzoekende partij verkozen werd. Evenmin blijkt dit uit de kandidatenlijst die de verzoekende partij bijbrengt. Uit de badge die de verzoekende partij bijbrengt kan op zich niet opgemaakt worden dat de verzoekende partij verantwoordelijk was voor woningen voor de gemeenschapsraad zoals zij verklaard heeft. De documenten die de verzoekende partij bijbrengt tonen hoogstens aan dat de verzoekende partij aan de verkiezingen van 2016 voor de gemeenschapsraad deelgenomen heeft en dat ze ook een aantal taken voor deze gemeenschapsraad uitgevoerd heeft.

De Raad besluit dat de verzoekende partij een inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

8.4. Zoals blijkt uit punt 8.3. kan op basis van de bijgebrachte documenten niet opgemaakt worden of de verzoekende partij effectief in 2016 werd verkozen voor de gemeenschapsraad en dat ze verantwoordelijk was voor de woningen zoals ze verklaard heeft. De voorgelegde documenten beoordeeld in het licht van de verklaringen van de verzoekende partij laten niet toe anders te oordelen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat:

- (i) de verklaringen over hoe ze verkozen werd tot lid van deze gemeenschapsraad zeer summier te zijn.
- (a) alhoewel er andere kandidaten voor haar functie waren, kent ze enkel de namen van de personen die verkozen waren (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] 13 november 2020, p. 13, NPO 3 juni 2021, p. 6-7).

(b) het vreemd is dat de verzoekende partij geen campagne heeft gevoerd, alhoewel ze verklaart dat er meerdere kandidaten waren (NPO 13 november 2020, p. 13).

(c) ze zich niet herinnert wanneer in 2016 deze stemming plaatsvond (NPO 13 november 2020, p. 13).

(ii) de verzoekende partij verklaart dat ze meerdere jaren voor de gemeenschapsraad gewerkt heeft en dat deze werd ingesteld door de regering van Chavez en diens partij, nu geleid door Maduro, maar dat ze niet weet welke partij dat is (NPO 13 november 2020, p. 12).

(iii) enerzijds stelt de verzoekende partij dat de gemeenschapsraad relatief nieuw was (NPO 3 juni 2021, p. 13) en anderzijds kan ze zich niet herinneren sinds wanneer deze gemeenschapsraad dan bestond: *“Aangezien u eerder gesteld heeft dat de gemeenschapsraad werd ingesteld onder de regering van Chavez (en dus voor 2013, toen Maduro werd verkozen), slagen uw verklaringen kant noch wal.”*

(iv) verzoekende partij ook vage en weinig doorleefde verklaringen afgelegd heeft over wat er gebeurde tijdens de vergaderingen waaraan ze deelnam: *“U stelt dat er iedere twee weken een vergadering plaatsvond waar “wellicht” een twintigtal personen aan deelnamen; doch slaagt u er niet in meerdere namen te noemen van de andere verkozenen die telkens op deze vergaderingen aanwezig waren (CGVS2, p. 7-8). U stelt zich enkel de namen van uw twee bazen en uw medekandidaat te herinneren, hetgeen geheel niet kan overtuigen voor iemand die stelt van begin 2016 tot november 2017 elke twee weken met deze mensen te hebben vergaderd (ibid.)”.*

(v) de verzoekende partij verschillende projecten en activiteiten kan opnoemen waar de gemeenschapsraad zich mee bezig hield; maar slaagt er echter niet in te duiden hoe haar werk als vrijwilliger verschilde van haar werk als verkozen (NPO 3 juni 2021, p. 7-8). De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze een extra vergoeding kreeg en stelt vervolgens vaagweg dat haar werk niet echt verschilde (NPO 3 juni 2021, p. 7).

(vi) de verzoekende partij verklaart dat ze in haar functie van verkozen lid van de gemeenschapsraad rondging bij de huizen in haar wijk om formulieren te laten invullen voor het bedrijf CGV, maar ze kan niet uitleggen waar de afkorting CVG Voor staat (NPO 3 juni 2021, p. 8-9): *“Aangezien u beweerde de verantwoordelijke te zijn geweest voor leefomgeving en huisvesting, is het niet aannemelijk dat u de naam van de firma die de door u gevraagde materialen moest leveren, niet kent (ibid.)”.*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en draagkrachtig zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat op de dag van de verkiezingen er foto's waren van de personen die zich kandidaat hadden gesteld voor de functie. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij meer actief was dan de andere kandidaten waardoor mensen haar herkend hebben door de foto's en alzo op haar gesteld hebben. Volgens haar is dit een plausibele reden waarom ze zonder 'campagne' verkozen werd. In deze kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden. Ten eerste omdat de verzoekende partij er geenszins van kon uitgaan dat zij populairder was dan de andere kandidaten in de aanloop van de verkiezing en daarom geen campagne georganiseerd heeft. Uit het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de kandidaat die de tweede plaats behaald heeft bij de verkiezingen eveneens een vrijwilliger was (NPO 3 juni 2021, p. 6 en p.8). Ten tweede beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering. Voorts kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij verder ook niet de namen van de andere tegenkandidaten kent of weet wanneer deze verkiezingen in 2016 plaatsgevonden hebben.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud niet duidelijk is geweest, daar de 'Consejo Comunal' al onder de regering Chavez ingesteld werd, maar dat de "Consejo Comunal La Curiara" pas sinds 2016 een wettelijk bestaan heeft gekregen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de brief van 17 augustus 2021 van J.T. enkel aangegeven wordt dat de gemeenteraad in 2016 opgericht werd. Er wordt geen melding gemaakt dat deze gemeenteraad voorheen reeds informeel bestond. Daarenboven vindt de *post factum* verklaring van de verzoekende partij geen grondslag van de notities van de persoonlijke onderhouden. De verzoekende partij kan bovendien niet gevolgd worden dat ze hierin onduidelijk geweest is, daar ze tweemaal gehoord werd. Haar verklaringen worden verder ondermijnd door het gegeven dat ze stelt dat de gemeenschapsraad gelinkt is aan Chavez en nadien aan Maduro, doch niet weet met welke politieke partij dit is.

Met betrekking tot de vage en weinig doorleefde verklaringen over wat er gebeurde tijdens de vergaderingen wijst de verzoekende partij er op dat zij zich wel de naam van drie personen kan herinneren. Ook verwijst ze naar het gegeven dat de vergaderingen maar één keer om de twee weken

plaatsvonden en dat ze maar één keer om de twee weken rondging in de huizen binnen haar gemeenschap om te zien wat ze nodig hadden. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze reeds sinds 2015 voor de gemeenschapsraad werkte, dat ze stelt in 2016 verkozen te zijn geweest en pas op 16 november 2017 Venezuela verlaten heeft, dat ze tweewekelijks vergaderden en ook nog activiteiten organiseerden kan redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat zij meer dan drie personen van de gemeenschapsraad bij naam kan noemen. De verzoekende partij was binnen de gemeenschapsraad aldus niet afgezonderd van de andere verkozenen. Het gegeven dat de twee bazen alle beslissingen zouden genomen hebben is geen afdoende verklaring voor haar onwetendheid. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juni 2021 dat de verzoekende partij zich ook de namen van andere vrijwilligers niet herinnert, terwijl zij verklaart sinds 2015 bij de gemeenschapsraad actief te zijn, eerst als vrijwilliger en dan als verkozen (NPO 3 juni 2021, p.7).

In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij gedetailleerde informatie gegeven heeft over de projecten en de activiteiten waarmee de gemeenschapsraad zich bezighield. Het gegeven dat de verzoekende partij naar een aantal projecten en activiteiten van de gemeenschapsraad verwijst, laat niet toe te concluderen dat ze verantwoordelijk was voor wonen en leefomgeving binnen de gemeenschapsraad daar haar voorbeelden algemeen en weinig doorleefd zijn voor een persoon die voorhoudt sinds 2015 tot november 2017 hiermee bezig te zijn geweest. Ook niet-leden van de gemeenschapsraad kunnen dergelijke algemene verklaringen afleggen. De verzoekende partij haalt aan dat ze eens een plan heeft voorgesteld om mensen met heel weinig bestaansmiddelen beter te kunnen helpen zodat ze sneller en meer specifieke hulp konden krijgen. Hiervoor werden de formulieren uitvoeriger ingevuld (NPO 3 juni 2021, p. 9). Daarenboven heeft de verzoekende partij een heel verwarrende uitleg over haar huisbezoeken. De verzoekende partij verklaart dat zij verkozen werd als verantwoordelijke voor de woningen en leefomgeving, echter deed U. de persoon die de tweede plaats bij de verkiezing behaald heeft volgens de verzoekende partij en haar bazen M. en M. dezelfde bevragingen in hun mensajes. Immers verklaart de verzoekende partij dat er in haar mensajes veertig huizen waren en dat zij om de twee weken op zaterdag deze 40 huizen bezocht. Wanneer de protection officer vraagt waarom M. en M. dit ook deden, terwijl ze deze functie niet hadden kan de verzoekende partij hier geen duidelijk antwoord op geven (NPO 3 juni 2021, p.10). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat dit was om de procedure te bespoedigen, doch blijkt geenszins op welke wijze de procedure bespoedigd werd. Daarenboven kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij verklaart dat dit haar bron van inkomen was, maar dat ze slechts om de twee weken een vergadering had en om de twee weken dezelfde veertig woningen bezocht in haar mensajes. Het is geenszins duidelijk waarom de verzoekende partij niet op andere dagen de huizen in de andere mensajes kon bezoeken en op welke wijze de procedure bespoedigd werd.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat ze grondige kennis heeft van de inhoud en de functie van het formulier, wijst de Raad erop dat *in casu* redelijkerwijze van de verzoekende partij kon verwacht worden dat ze wist waarvoor het acroniem CVG staat. Immers gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat hetzelfde formulier voor elk huis opgesteld werd, dat ze het overhandigde bij haar verantwoordelijken die dan een afspraak dienden te maken om het formulier in te dienen. Het gegeven dat de verzoekende partij niet in rechtstreeks contact stond met het CVG en dat ze daarom nooit de volledige naam opgepikt heeft, is geen afdoende verschoningsgrond in deze context.

Verder wijst de Raad er nog op dat deze motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot haar voorgehouden verkiezing als lid van de gemeenschapsraad als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van de verzoekende partij dat zij verkozen werd als lid van de gemeenschapsraad. De bijgebrachte documenten opgesteld door J.T. laten niet toe anders te oordelen.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen van de verzoekende partij met haar bazen in de gemeenschapsraad en met de colectivos. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat:

- (i) aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan haar functie als verkozen in de gemeenschapsraad, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die ze hierdoor met haar bazen en de colectivos in haar buurt zou hebben gekend;
- (ii) haar verklaringen dienaangaande evenmin kunnen overtuigen:

- (a) de verzoekende partij verklaart dat ze sinds begin 2017 door haar twee bazen beledigd en bedreigd werd omdat ze getuige was geweest van de corrupte daden die zij stelden en ze hier niet mee akkoord ging (NPO 13 november 2020 p. 15, NPO 3 juni 2021, p. 11), doch kan de verzoekende partij niet verklaren hoe ze als enige de corrupte daden kon vaststellen (NPO 3 juni 2021, p. 11-12);
- (b) de verzoekende partij enerzijds verklaart dat ze sinds begin 2017 door haar bazen beledigd en bedreigd werd, doch zou de verzoekende partij tot 20 oktober 2017 hebben gewacht om hier enige stappen tegen te ondernemen (NPO 13 november 2021, p. 16). De verklaring dat de verzoekende partij geen toegang had tot de oversten van Milagros en Mirabel en het daarom niet eerder bij hen aangekaart heeft is een louter blote bewering is die de verzoekende partij niet *in concreto* weet te staven (NPO 3 juni 2020, p. 24). De verzoekende partij heeft dit zelfs niet eens geprobeerd (NPO 3 juni 2021, p. 14), hetgeen opnieuw niet kan overtuigen;
- (c) de verzoekende partij enerzijds verklaart dat ze op 20 oktober 2017 een klacht bij de politie ingediend heeft om de illegale handelingen binnen de gemeenschapsraad aan te kaarten (NPO 3 juni 2020, p. 16, 24) anderzijds brengt de verzoekende partij geen enkel objectief bewijselement bij om haar verklaringen over haar klacht bij de politie te ondersteunen (NPO 3 juni 2020, p. 4-5): *“Aangezien deze klacht volgens u de aanleiding is geweest van het incident op 12 november 2017, de basis voor uw vlucht uit Venezuela, kan het niet overtuigen dat u hier geen bewijsstuk over weet neer te leggen (CGVS1, p. 15-16).”*;
- (iii) haar eigen verklaringen over het incident op 12 november 2017 niet overeenkomt met de inhoud van het attest van haar psycholoog van 20 november 2020: *“U stelde dat de kogel naast u in de muur ging en u uw arm beschadigde door glasscherven toen u over een muurtje sprong (CGVS1, p. 25). Het attest van uw psycholoog stelt echter dat u door een vuurwapen werd beschoten, waarbij u geraakt werd aan uw schouder. Dergelijke tegenstrijdigheden roepen verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*
- (iv) de verzoekende partij geen weet heeft of colectivos of andere mensen die haar bedreigd hebben ooit naar het huis van haar moeder zijn geweest (NPO 13 november 2020, p. 26);
- (v) de verzoekende partij stelt dat noch haar moeder, noch haar zus problemen hebben in Venezuela (NPO 13 november 2020, p. 8);
- (vi) de verzoekende partij heeft bovendien legaal met haar eigen paspoort kunnen reizen, wat er voorts op wijst dat ze niet onder de negatieve aandacht van het regime in Venezuela stond (NPO 13 november 2020, p. 26).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en draagkrachtig zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij nooit gezegd heeft dat zij als enige de corrupte daden binnen de gemeenschapsraad kon vaststellen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd door de protection officer gevraagd hoe de andere leden van de gemeenschapsraad op de corruptie reageerden, dan heeft de verzoekende partij toch eerst aangegeven dat ze van deze zaken niet op de hoogte waren daar ze dit niet rechtsreeks met mekaar bespraken. Waarna de protection officer stelt dat de andere leden er niet van op de hoogte waren, waarop de verzoekende partij aangeeft dat sommigen hiervan wel op de hoogte waren omdat ze er ook voordeel mee deden (NPO 13 november 2020, p.24). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de andere leden van de gemeenschapsraad hiervan niet op de hoogte waren omdat ze enkel afwisten van het uitdelen en slechts bepaalde informatie kregen, valse informatie die opgesteld werd (NPO 13 november 2020, p. 25). Aldus blijkt uit de verklaringen wel dat de verzoekende partij verklaart dat zij als enige niet betrokken persoon bij de corruptie deze daden vastgesteld heeft.

De verzoekende partij haalt in het verzoekschrift ook aan dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud op 3 juni 2021 duidelijk uiteengezet heeft dat zij de ontvangstbewijzen diende te ondertekenen en alzo wist welke hoeveelheid binnenkwam en uitgedeeld werd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 juni 2021 blijkt inderdaad dat de verzoekende partij de corruptie binnen de gemeenschapsraad zou vastgesteld hebben doordat zij de ontvangstbewijzen diende te ondertekenen alzo kon ze vaststellen dat er minder binnenkwam dan besteld was. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de verzoekende partij dit antwoord slechts gegeven heeft nadat de protection officer meermaals doorgevraagd heeft (NPO 3 juni 2021, p.11). Voorts lijkt de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud te suggereren dat zij meermaals ontvangstbewijzen ondertekend heeft (NPO 3 juni 2021, p.12). De verzoekende partij verklaart immers dat ze soms de ontvangstbewijzen ondertekende soms

tijdens een bijeenkomst, soms vooraleer ze geleverd werden, soms voordien zodat ze dan opgestuurd werden. Voorts verklaart de verzoekende partij *“wanneer de steunpakketten aankwamen binnen de gemeenschapsraad, dan welja hoe leg ik het uit. Ik was op de hoogte van de exacte hoeveelheid via dat document. Maar wanneer die steunpakketten geleverd werden aan de raad, dan kwam de geleverde hoeveelheid nooit overeen met de gevraagde en neergeschreven hoeveelheid.”* De verzoekende partij stelt dat *“het viel me steeds op, dat wanneer het uitgedeeld werd, de hoeveelheid lager was.”* (NPO 3 juni 2021, p.11). Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoe vaak er steunpakketten geleverd werden, stelt de verzoekende partij dat dit twee keer gebeurd is (NPO 3 juni 2021, p.12). Eén keer in het begin van het jaar, en één keer later in het jaar (NPO 3 juni 2021, p.13). Uit het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij toen verklaard heeft dat de eerste keer dat ze corruptie in de gemeenschapsraad zag, ze reeds vier maanden als verkozen werkte en bij de tweede levering stelt de verzoekende partij dat *“zat ik al zes of zeven maanden bij de gemeenschapsraad”* (NPO 13 november 2020, p. 23-24). De verzoekende partij geeft er geen jaartal bij. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt de verzoekende partij dat ze de eerste daden van corruptie begin 2017 vastgesteld heeft en dat dit zich nog een herhaald heeft in de loop van het jaar (NPO 3 juni 201, p. 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij hier geen verdere tijdsaanduiding over. Aldus zijn de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de vaststelling van de corrupte daden binnen de gemeenschapsraad algemeen en weinig doorleefd. Voorts heeft de verzoekende partij ook over de wijze waarop zij zich verzet heeft weinig doorleefde verklaringen afgelegd. De verzoekende partij stelt dat ze de eerste keer de corrupte daden in een conversatie met haar bazen heeft aangekaart toen ze dit voor de eerste keer vaststelde. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat haar bazen zich tegen haar gekeerd hebben en gezegd hebben dat ze haar ontslag diende te geven. De verzoekende partij heeft haar ontslag niet ingediend maar bij de tweede levering later op het jaar heeft ze dit opnieuw aangekaart. Wederom hebben ze gezegd dat ze hierover geen mening mocht hebben en desgevallend haar ontslag diende te geven (NPO 13 november 2020, p.23). Toen de protection officer haar vervolgens vraagt of ze in de periode tussen de leveringen ook problemen had met haar bazen, stelt de verzoekende partij uitdrukkelijk dat dit niet geval was (NPO 13 november 2020, p. 24). Ze hadden enkel problemen met de verzoekende partij toen *“ik hen iets moest vertellen en toen ik ergens tegen was.”* (NPO 13 november 2020, p. 24). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de relatie met haar bazen slecht was, daar ze discussies hadden en dat ze beslissingen zonder haar medeweten namen. De verzoekende partij laat na te preciseren waarover deze discussies gingen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij dit niet aan. Op zich is het weinig samenhangend om enerzijds te zeggen dat ze haar bazen M. en M. enkel aansprak over de corrupte daden toen ze dit bij elk van de twee leveringen vastgesteld heeft om dan uitdrukkelijk te verklaren dat ze tussen de leveringen in geen problemen had met haar bazen om anderzijds te verklaren dat de relatie slecht was omwille van de discussies en de beslissingen die ze zonder haar medeweten namen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt de verzoekende partij dat de eerste keer dat ze hen daarover aansprak zij gezegd hebben dat ze haar neus niet daarin moest steken, dat ze moest zwijgen anders zou ze haar overheidssteun verliezen. De verzoekende partij stelt dat ze naar aanleiding van dit gesprek schrik had om haar werk voor en de steun van de gemeenschapsraad kwijt te geraken, maar ze vreesde ook dat haar iets zou overkomen daar M. en M. contact hebben met verschillende personen in de gemeenschap, alsook met de collectivos. Deze elementen an sich heeft de verzoekende partij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet aangehaald. Daarenboven heeft ze bij het eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangegeven dat M. en M. haar gezegd hadden dat ze dan maar ontslag diende te nemen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze daar niet vaak over gesproken hebben, maar dat M. en M. wel wisten dat ze zij zich daartegen verzette. Wanneer de protection officer vraagt hoe de verzoekende partij zich verzette, dan antwoordt zij *“omdat ik niet akkoord ging met wat zij deden”* Wanneer de protection officer dan naar het gevolg hiervan vraagt stelt de verzoekende partij dat: *“wel steeds als ik een mening gaf die ertegen inging dan kreeg ik opmerkingen van hen, ja hou je het voor jezelf, blijf stil, hou je kaken op elkaar; dan blijf je overheidssteun krijgen. Normaal gezien zeiden ze altijd dat.”* (NPO 3 juni 2021, p. 13). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat *“Ja, ik sprak er wat met hen over wanneer ik de kans ertoe had, ze herhaalde altijd hetzelfde, tot ik de beslissing heb genomen, om een klacht neer te leggen toen ik hevige bedreigingen van hen kreeg. Ik heb het aangegeven bij de politie binnen de gemeenschap.”* (NPO 3 juni 2021, p. 14). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verklaringen van de verzoekende partij vaag zijn en niet consequent zijn. Hierdoor blijken ze weinig doorleefd-te zijn.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat met betrekking tot de discrepantie tussen haar verklaringen op het CGVS omtrent het schietincident en hetgeen in het attest van de psycholoog opgenomen werd, dit de fout van de psycholoog is. Dit betreft een blote bewering die niet gestaafd wordt.

Uit de bijgebrachte informatie blijkt inderdaad dat er binnen de 'Consejo Comunal' corruptie heerst en dat gemeenschapsleden bedreigd worden om over deze praktijken te zwijgen, doch dit laat niet toe te besluiten dat de verzoekende partij hier getuige van was en zich hiertegen verzet heeft waardoor zij een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Venezuela.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde vervolgingsverhaal en de beweerde vervolgingsfeiten. De verzoekende partij kan niet aannemelijk maken dat zij omwille van de waargenomen corruptie binnen de gemeenschapsraad zou zijn vervolgd. De documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en aan haar vrees voor vervolging. De verzoekende partij slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

8.5. Vervolgens verklaart de verzoekende partij bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid.

In casu wordt haar homoseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken.

8.5.1. Uit de landeninformatie, zoals ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om als vluchteling te worden erkend.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt vooreerst dat dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en hierin wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Landeninformatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan hieruit niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

In de bestreden beslissing wordt over de mogelijkheid tot bescherming nog toegelicht: *“Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhankelijk zijn van de context waarin discriminatie voorkomt.*

Hieruit volgt dat, hoewel overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie kan worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt

omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar homoseksuele geaardheid.

In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er *in casu* niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid nood heeft aan internationale bescherming.

8.5.2. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat (i) de door haar beschreven pesterijen door collega's en familieleden omwille van haar homoseksualiteit – hoe verwerpelijk ook –niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, (ii) de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar verklaart dat de band met haar moeder moeilijker was in Venezuela op de momenten dat ze geruchten hoorde over haar geaardheid (NPO 13 november 2020, p. 7), doch in het attest van haar psycholoog van 20 november 2020 wordt aangegeven dat de verzoekende partij een goede band heeft met haar moeder en dat haar moeder de belangrijkste persoon is in verzoekers leven, (iii) haar oudere broer, L, verzoekers reisweg naar Colombia heeft gefinancierd (NPO 13 november 2020, 26), (iv) *“U stelde dat uw familie u niet langer zou aanvaarden indien u zich zou outen als homoseksueel en dat het voor u belangrijk is om volledig aanvaard te worden (CGVS2, p. 21, 22). Hoewel het CGVS zeker begrijpt dat het niet makkelijk moet zijn voor u dat u denkt dat leden van uw familie uw geaardheid niet zouden aanvaarden, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.”* (v) de verzoekende partij niet kan concretiseren welke mensen ze zou vrezen indien ze seksuele geaardheid openlijk zou beleven in Venezuela (NPO 13 november 2020, p. 22), (vi) het enkele feit dat de verzoekende partij denkt dat ze haar seksuele geaardheid niet zou kunnen uiten in Venezuela, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat haar ex-partner dit wel gedaan heeft, niet zwaarwichtig genoeg om van een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te kunnen spreken (NPO 13 november 2020, p. 16, 22-23), (vii) dat de verzoekende partij in Venezuela nooit bescherming heeft gezocht tegen de pesterijen en moeilijkheden omwille van haar geaardheid, (viii) dat de verzoekende partij na haar aankomst in België twee maanden gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van haar verklaarde problemen in Venezuela (verklaringen DVZ, p. 12, vraag 32; NPO 13 november 2020, p. 26-27).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij de voorgehouden schietpartij van november 2017 in verband te brengen met haar seksuele geaardheid en haar lidmaatschap van de gemeenschapsraad waardoor zij meer in contact stond met colectivos dan haar ex-partner W. In dit verband wijst de Raad vooreerst naar de uiteenzetting onder punt 8.4. waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar lidmaatschap van de gemeenschapsraad niet aannemelijk maakt. Voorts zijn de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de voorgehouden schietpartij niet in overeenstemming met de bijgebrachte documenten, namelijk het attest van de psycholoog. Voor het overige brengt de verzoekende partij ook geen andere documenten bij om deze schietpartij te staven. Gelet op het gegeven dat de verzoekende

partij verklaard heeft dat ze in Venezuela haar seksuele geaardheid niet al te openlijk beleefde, alhoewel ze er reeds een relatie gehad heeft, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van haar seksuele geaardheid effectief beschoten werd.

Voor het overige blijft de verzoekende partij in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

8.5.3. Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnenschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoeker. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij in Venezuela universitaire studies gevolgd heeft. Verzoekende partij verklaart ook er in verschillende sectoren gewerkt te hebben. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom zij als Venezolaan niet zou kunnen werken in Venezuela. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

8.5.4. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar homoseksuele geaardheid de kans groter maakt dat zij door de Venezolaanse autoriteiten zou worden gevisieerd in het kader van haar politiek activisme, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend naar aanleiding van haar politiek activisme (zie *supra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid een grotere kans heeft om door de Venezolaanse autoriteiten te worden gevisieerd.

8.5.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad met betrekking tot een andere homoseksuele Venezolaan, dient erop gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient onderzocht te worden.

8.5.6. Het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar Venezuela niet aannemelijk maakt. Verzoekende partij haar argumentatie dat zij in Venezuela geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

8.6. Het geheel aan documenten en verzoekende partij haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij doorheen haar verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van haar geaardheid en haar deelname aan de betogingen niet concreet aannemelijk maakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geïsoleerd of bedreigd omwille van haar homoseksuele geaardheid of haar politieke activiteiten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd.

9.2. Waar de verzoekende partij zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kunnen worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties*

waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdenticateerd of dat zij behoort tot een groep van geïdenticateerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 8.3.3. en stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u universitaire studies heeft gevolgd en verschillende jobs heeft uitgevoerd, onder andere in restaurants, casino’s, bingo’s en in de slagerij van uw zus (CGVS1, p. 10, 12). U verkreeg soms financiële ondersteuning van uw broer Luiz Alcalá die in Maracay woont en als u extra geld nodig had, ging u aan de slag in de bouw (CGVS1, p. 15). U verklaarde hiermee genoeg te verdienen (CGVS2, p. 11). U bezat een carnet de la patria waar u voordelen mee verkreeg (CGVS1, p. 12). Tevens blijkt dat uw moeder, met wie u een goede band heeft, haar eigen woning bezit, waar u ook steeds gewoond heeft (CGVS1, p. 6-7).*

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

9.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdenticateerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoeker afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 28 april 2021). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie an sich is evenwel

louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoekende partij afkomstig is uit de deelstaat Bolivar. Deze deelstaat geldt als één van de meest gewelddadige staten van Venezuela.

Uit de COI Focus "Venezuela Situatieschets" van 28 april 2021 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 1.613 moorden geregistreerd. In vergelijking met 2019 was er een toename van 455 gevallen, wat neerkomt op een procentuele stijging van 39,29%. Het moordcijfer voor 2020 was 20,54 per 100.000 inwoners, tegenover 14,85 in 2019. Ook het aantal ontvoeringen en verdwijningen nam in 2020 toe in de grensstaten. Een andere vaststelling is het toegenomen aantal dodelijke slachtoffers ten gevolge van gewapende confrontaties (enfrentamientos). Het gaat hier enerzijds om de acties van de ordediensten, waaronder de FAES, het leger en de GNB, tegen de gewapende groeperingen. Acties die volgens de NGO vaak neerkomen op buitengerechtelijke executies. Anderzijds worden ook slachtoffers die vielen bij confrontaties tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling in deze data opgenomen. De meeste confrontaties vonden plaats in de staat Zulia. Hier waren er 286 gewapende confrontaties waarbij 454 mensen omkwamen. In de staat Bolívar vonden 168 gewapende confrontaties plaats met 233 dodelijke slachtoffers, in Falcón 50 gewapende confrontaties en 59 slachtoffers en in Táchira registreerde de NGO 46 confrontaties met 82 slachtoffers (COI Focus, p. 30-31).

Voor wat betreft Zuid-Venezuela specifiek, waartoe de deelstaat Bolivar behoort, hebben volgens InSight Crime drugshandel, gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, afpersing en illegale goudwinning deze regio getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 38).

Het geweld in de deelstaat Bolívar is gelieerd aan de controle over de mijnen en illegale mijnontginning, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle over de minerale rijkdom (COI Focus, p. 37-38). In de staat Bolívar zijn de belangrijkste criminele groeperingen de sindicatos. De controle van de sindicatos over de lokale bevolking en de mijnwerkers is groot. Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (COI Focus, p. 39-40).

De organisatie Fundaredes telt voor 2020 769 gewelddadige sterfgevallen waarvan 536 moorden en 233 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies. Daarnaast telt de organisatie ook 56 verdwijningen, wat een stijging is tegenover de 28 verdwijningen in 2019 (COI focus, p. 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Bolivar grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Daarnaast blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, alsook dat deze deelstaat regelmatig te maken heeft met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaat is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Wat betreft de overlijdens die vallen tijdens gewapende confrontaties, maken de voormelde cijfers geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers, maar er wordt niet ontkend dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Bolívar. Zo zorgen de vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling voor slachtoffers onder de mijnwerkers hoewel hierover geen concrete cijfergegevens bestaan. Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft ook aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de sindicatos, of tussen sindicatos en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen, waarover evenmin concrete cijfergegevens bestaan. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een sindicato en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Daarnaast zijn er geen concrete cijfers over burgerslachtoffers die tijdens deze gewapende confrontaties vallen. Er kan alles samengenomen dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolívar, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoekende partij persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen

is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er in casu geen sprake is van een omkering van de bewijslast. De verwijzing van de verzoekende partij ter zake is dan ook niet dienstig. Haar betoog dat zij in Venezuela geen bescherming kan krijgen is, gelet op wat voorafgaat, evenmin dienstig.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS